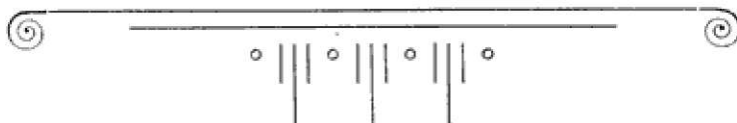

LJUBLJANSKI ZVON

Iz pesmi V. S. Fedorova.

Nova pota.

Ój to je bilo v davnih, davnih dneh . . .
In tiste dni življenje je cvetelo,
cvetelo in v višave hrepenelo,
in rekel nihče ni, da bil bi greh.

Takrat helenski duh je vladal svet,
in v nagih formah žila je lepota,
svobodna misel ni bila še zmota,
svobodomislec ni še bil proklet.

Razkošni so bogovi vladali
in radostno uživali življenje,
v srca polagali so hrepenenje,
a ne pokore jim nakladali.

V razkošnih bakanaličnih nočeh,
ko cvela je narava in duhtela,
hitela v šume bajna so krdela,
in čul si petje in božanski smeh.

In lire pele so in cimbale,
in polnih udov čar je v mesečino
odseval nad bakantično planino —
mogočno je odmeval: Evoe!

Aj, evoe, Helade silni duh
in tvoje radostne paganske sanje!
Oprosti, da te strlo je kesanje,
da te je strl asketiški napuh.

Aj, evoe! . . . Bilo je v davnih dnehi! . . .
In tiste dni življenje je cvetelo,
cvetelo in v višave hrepenelo —
Mi čemo iti spet po teh poteh.

Mogočno v žilah naših polje kri.
Mi čemo luč, mi čemo prerojenje,
mi čemo srečo, radostno življenje . . .
Po potih teh mladina vsa hiti.

V kresni noči.

Kakor bajne lučice
v temni noči plavate
nad poljanami . . .
Vetre vam šumlja,
s klasjem se igra
in pa s sanjami.

Aj ta kresna noč,
aj ta bajna noč
sred poljan! . . .
Mimo tihih koč
v bajno noč
plava sinji dan.

V mehki travici,
v rosnih posteljci
mi zasnivate . . .
Vetre vam šumlja,
z vami se igra,
moje lučice.

Aj ta kresna noč,
aj ta bajna noč
sred poljan! . . .
Mimo tihih koč
v bajno noč
plava sinji dan.

Dejal sem ti, da bom kapitan . . .

Dejal sem ti, da bom kapitan,
da za ženko te bodem vzela,
iz srca te rad imel —
juhé, in to bo veselo!

Po morju vozila se bova naprej,
tja naprej do konca svetá . . .
A na večer v kajuti bova samá —
juhé, in to bo veselo!

Pa si rekla, da to ni ti mar,
da na morje nočeš z menoj . . .
Otožen šel pot sem svoj,
in srce me je bolelo. —

A dušica, jaz bom kapitan,
pa na morje se bom popeljal,
ko divjal bo pa vzburkani val,
me morska vila odnese v svoj stan —
juhé, in to bo veselo!

In kadar zvedela boš,
da šušteči pomorski vali
z menoj se bodo igrali —
tedaj srce te bode bolelo.

In kadar v ponočnih slasteh
vzbudi se ti vest pijana,
zakaj nisi bila mi vdana —
tedaj srce te bode bolelo.

Moja luč.

Ali res, ali res je tak temna noč? . . .
Skoz okno v daljavo strmim . . .
Vse polno luči, povsod le luči —
a vendar se v temi topim.

In zvezde na nebu svetlikajo
in druga se drugi umikajo —
in jaz gor k njim strmim. . .
Vse polno luči, povsod le luči —
a vendar se v temi topim . . .

Kje moja je luč, moja silna luč,
da v noč bi svetila mi?
Ah, dajte mi sobice njene ključ,
kjer se davi je skrila mi
moja luč, moja svetla luč . . .

A nihče ne more v nje sobico,
ne more do zarje v nje sobico,
in ona tam skrita je . . .

Ah, bog to znaj, sam bog to znaj,
morda lučka moja ravno sedaj
nad drugim razlita je . . .

A meni, a meni je temna noč,
ko skozi okno v daljavo strmim . . .
Vse polno luči, povsod le luči —
a vendar se v temi topim.

Aj Ivane! . .

<p>Aj Ivane, pobratim Ivane! Kakova je bila duša tvoja, duša tvoja, meni srčno vdana, duša tvoja mlada, sokolova? Kar si ljubil, to si mi proklinjal, hvalil, kar iz duše si sovražil, aj Ivane, pobratim Ivane! In jaz nisem poznal duše tvoje.</p> <p>Pa sem ljubil deklico Marijo, deklico Marijo, golobico, ljubil jo iz cele svoje duše, v njej sem našel celo srečo svojo.</p> <p>In jaz nisem poznal duše tvoje. Pa si vedno grajal golobico in proklinjal jo iz cele duše — bolj goreče pa sem jaz jo ljubil.</p>	<p>A ukral si mi jo, golobico, aj Ivane, pobratim Ivane! Ljubil si jo... Včeraj sem te videl, ko šepetal si ji o ljubezni, ko poljubljal si ji rdeče ustne, ko v objemu si jo stiskal gorkem, aj Ivane, pobratim Ivane! V hladni senci tiho sta sedela in slonela v tesnem si objemu v zelenečem temnem, hladnem gozdu.</p> <p>Težko pač bilo mi je pri srcu, solza lice mi je porosila — Lica svoja sem zavil v blazine in pesti sem stiskal maščevalno . . . Ko pa solnce dvignilo je glavo, srce moje se je pomirilo — In govoril topo sem besede: »Svojo srečo rad žrtvujem tvoji aj Ivane, pobratim Ivane!«</p>
--	--

Virgo dolorosa.

Pred njeno podobo si klečala
v globoki pobožnosti,
nje žalostno lice si gledala
v sanjavi otožnosti.

V trepetu ročice si dvigala,
Mariji si sveče prižigala,
in ustne ti šepetale so
otožno molitvico:

»Glej, tebi so vzeli sinčka zdaj,
o Mater dolorosa,
a meni so vzeli ljubčka zdaj,
o Mater dolorosa!« — —

A jaz sem v črno noč divjal,
od srama potrta na zemljico pal,
in ustne mi šepetale so
to tožno molitvico:

»Tvoj ljubček je hodil po temnih potéh,
o Virgo dolorosa,
in izgubil se je na temnih potéh,
o Virgo dolorosa!«

Na Kosovem polju.

Na tožnem Kosovem polju
mrlič pri mrliču leži;
kri, ki je za svobodo tekla,
pa po maščevanju hlepi . . .

Na tožnem Kosovem polju
izdihnil je hrabri vojak —
za svobodo in za pravico
izdihnil je srbski junak . . .

Na tožnem Kosovem polju
v bolestih umira vojak —
za svobodo Srbije sužnje
se hrabro boril je junak.

Ob Moravi v tih vasi
pa se je naselil Turčin;
visoko vihrajo zastave
z mogočnih drevesnih višin.

In zadnje še misli hitijo
mu v tiho domačo vas,
in v njegovi duši spomini
mu slikajo deve obraz . . .

In ko je na Kosovem polju
umiral hrabri junak —
njegovo dekle je objemal
pohotni turčinski vrag.

